

ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ ФІНАНСОВОГО МОНІТОРИНГУ УКРАЇНИ

Я. КОРЖЕНІВСЬКИЙ,

здобувач кафедри економічної безпеки Національної академії внутрішніх справ

SUMMARY

The article deals with the powers of the State Financial Monitoring Service of Ukraine at the present stage of development of the national system of financial monitoring. The classification functions SCFM. Analysis of issues that arise during the implementation SCFM their powers and provided suggestions for improving its effectiveness.

Keywords: money laundering; the State Financial Monitoring Service of Ukraine; competence SCFM; subjects of financial monitoring; financial monitoring.

* * *

У статті розглянуто повноваження Державної служби фінансового моніторингу України на сучасному етапі розвитку національної системи фінансового моніторингу. Здійснено класифікацію функцій Держфінмоніторингу. Проаналізовано проблемні питання, які виникають під час виконання Держфінмоніторингом своїх повноважень та надано пропозиції щодо підвищення ефективності її роботи.

Ключові слова: відмивання коштів; Державна служба фінансового моніторингу України; повноваження Держфінмоніторингу; суб'єкти фінансового моніторингу; фінансовий моніторинг.

* * *

В статье рассмотрены полномочия Государственной службы финансового мониторинга Украины на современном этапе развития национальной системы финансового мониторинга. Осуществлена классификация функций Госфинмониторинга. Проанализированы проблемные вопросы, возникающие при выполнении Госфинмониторингом своих полномочий и даны предложения по повышению эффективности ее работы.

Ключевые слова: отмыывания средств; Государственная служба финансового мониторинга Украины; полномочия Госфинмониторинга; субъекты финансового мониторинга; финансовый мониторинг.

Постановка проблеми. Відповідно до 29-ої Рекомендації Групи з розробки фінансових заходів боротьби з відмиванням коштів та фінансуванням тероризму (далі – FATF) «країни мають створити підрозділ фінансової розвідки (ПФР), який має бути національним центром для отримання та аналізу повідомлень про підозрілі фінансові операції та іншої інформації, яка має відношення до відмивання коштів. ПФР повинен мати можливість одержання додаткової інформації від підзвітних установ та мати своєчасний доступ до фінансової, адміністративної та правоохоронної інформації, яка йому необхідна для належного виконання своїх функцій.» [1].

Актуальність теми. В Україні у січні 2002 року був утворений національний підрозділ фінансової розвідки – Департамент фінансового моніторингу у складі Міністерства фінансів України [6]. З 1 січня 2005 року його реорганізовано у Державний комітет фінансового моніторингу – центральний орган виконавчої влади. На даний час Державна служба фінансового моніторингу України (Держфінмоніторинг) – це центральний орган виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів України [5]. Отже, трансформація повноважень Держфінмоніторингу у сучасний стан відбувалася у декілька етапів, кожен з яких супроводжувався зміною прав і обов'язків цього державного органу.

Враховуючи викладене, вивчення адміністративно-правового

статусу Держфінмоніторингу на сучасному етапі розвитку національної системи фінансового моніторингу носить важливий як практичний так і науковий аспект.

Проблематику окремих аспектів адміністративно-правового статусу Держфінмоніторингу досліджували Бірюкова І. Г., Буткевич С. А., Дюкарев В. П., Київець О. В., Коломієць І. В., Користін О. Є., Павліченко Є. В. та інші.

Водночас, враховуючи фрагментарність зазначених досліджень, а також триваючу адміністративну реформу, початок якої ознаменувало прийняття Президентом України Указу «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» від 09.12.2010 р. № 1085, питання адміністративно-правового статусу Держфінмоніторингу потребує проведення комплексного аналізу.

Мета даної статті полягає у визначенні сутності та особливостей адміністративно-правового статусу Державної служби фінансового моніторингу України, аналізі чинного законодавства України та відповідних підзаконних нормативно-правових актів, що стосуються Державної служби фінансового моніторингу й узагальненні практики їх реалізації.

Виклад основного матеріалу дослідження. Адміністративно-правовий статус будь-якого державного органу визначається його компетенцією – сукупністю владних повноважень відносно завдань визначених законодавством. Елементами адміністративно-правового статусу державного органу є, зокрема цілі, завдання, функції, відповідальність, що отримали юридичне закріплення.

Адміністративно-правовий статус Держфінмоніторингу визначений нормами Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму» (далі – Закон) та Положення про Державну службу фінансового моніторингу України (далі – Положення) [3, 5].

Згідно з Положенням [5] осно-

вними завданнями Держфінмоніторингу є:

реалізація державної політики у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму, а також внесення пропозицій щодо її формування;

збирання, оброблення та аналіз інформації про фінансові операції, що підлягають фінансовому моніторингу, інші фінансові операції або інформації, що може бути пов'язана з підозрою у легалізації (відмиванні) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванні тероризму;

створення та забезпечення функціонування єдиної державної інформаційної системи у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму.

Аналізуючи положення вищезазначених нормативно-правових актів, можна дійти висновку, що Держфінмоніторинг має особливий публічно-правовий статус та наділений рядом повноважень, які умовно можна поділити на три групи:

координатор національної системи фінансового моніторингу;

суб'єкт державного фінансового моніторингу;

підрозділ фінансової розвідки.

1. Основними функціями Держфінмоніторингу як координатора національної системи фінансового моніторингу є:

– забезпечення здійснення державної політики у сфері фінансового моніторингу і забезпечення координації діяльності державних органів у цій сфері.

На практиці координація Держфінмоніторингом діяльності державних органів у сфері фінансового моніторингу здійснюється в основному через механізми Ради з питань дослідження методів та тенденцій у відмиванні доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванні тероризму, утвореної відповідно до рішення Кабінету Міністрів України [9]. Водночас рада, засідання якої відбуваються, як правило один раз у квартал, на нашу думку, не може бути повноцінним інструментом координації національної системи фінансового

моніторингу, що обумовлює необхідність пошуку нових засобів;

– проведення аналізу ефективності заходів функціонування системи фінансового моніторингу в державі на підставі інформації, наданої органами державної влади.

В цій частині існує прогалина в законодавстві, оскільки на даний час на законодавчому рівні не визначений механізм проведення аналізу ефективності національної системи фінансового моніторингу. Таким чином, під час проведення аналізу існує можливість впливу «суб'єктивних факторів», що може негативно позначитися на кінцевому результаті;

– участь у міжнародному співробітництві з питань запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму.

Порядок участі центральних органів виконавчої влади у діяльності міжнародних організацій, членом яких є Україна, затверджений постановою Кабінету Міністрів України [7]. Відповідно до положень зазначеного нормативно-правового акту Держфінмоніторинг визначена відповідальною за взаємодію із Егмонтською групою підрозділів фінансової розвідки, Комітетом експертів Ради Європи з оцінки заходів протидії відмиванню коштів та фінансуванню тероризму (MONEYVAL) і Євразійською групою з протидії легалізації злочинних доходів і фінансуванню тероризму. Водночас найбільш авторитетна міжнародна установа у сфері фінансового моніторингу – FATF, не внесена до переліку міжнародних організацій, з якими співпрацюють державні органи України. Враховуючи сучасний рівень глобалізації сфери фінансового моніторингу, цей недолік, на нашу думку, має бути виправлений якнайшвидше.

– забезпечення відповідно до закону організації та координації роботи з перепідготовки та підвищення кваліфікації спеціалістів органів державної влади з питань фінансового моніторингу та працівників суб'єктів первинного фінансового моніторингу, відповідальних за проведення фінансового моніторингу, щодо боротьби з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, або

фінансуванням тероризму на базі відповідного навчального закладу, що належить до сфери управління Держфінмоніторингу.

Виконання Держфінмоніторингом цього завдання без визначення чіткого механізму його реалізації, який би був закріплений у відповідному нормативно-правовому акті, є майже неможливим. Враховуючи відсутність на даний час такого акту, Держфінмоніторинг фактично позбавлена будь-яких можливостей здійснювати організацію та координацію перепідготовки та підвищення кваліфікації спеціалістів у сфері фінансового моніторингу, в першу чергу працівників суб'єктів первинного фінансового моніторингу.

Крім того, з 2 грудня 2012 року набув чинності закон [4], згідно якого Держфінмоніторинг втратила право утворювати, реорганізовувати та ліквідувати структурні підрозділи в Автономній Республіці Крим, областях та відповідні навчальні заклади.

Таким чином, незважаючи на законодавчо закріплені повноваження Держфінмоніторингу як координатора національної системи фінансового моніторингу, на практиці вона не має достатніх інструментів для їх здійснення.

2. Повноваження Держфінмоніторингу як суб'єкта державного фінансового моніторингу при більш детальному вивченні можна розділити на дві категорії: повноваження стосовно інших суб'єктів державного фінансового моніторингу, а також щодо суб'єктів первинного фінансового моніторингу.

Повноваження Держфінмоніторингу стосовно інших суб'єктів державного фінансового моніторингу (Мінфін, Мін'юст, Мінекономрозвитку, Мінінфраструктури, Національний банк України, Нацкомфінпослуг, НЦФПФР) є такими:

– погодження проєктів нормативно-правових актів суб'єктів державного фінансового моніторингу з питань запобігання та протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму.

Водночас законодавство містить вимогу щодо обов'язкового погодження Держфінмоніторин-

гом своєї позиції стосовно проекту нормативно-правового акту, розробленого іншим суб'єктом державного фінансового моніторингу, з Міністром фінансів України [10]. Таким чином, Держфінмоніторинг позбавлена права самостійно приймати рішення щодо нормативно-правових актів державних регуляторів, що на нашу думку, зводить її роль майже нанівель.

– надання відповідно до законодавства суб'єктам державного фінансового моніторингу інформації для підвищення ефективності здійснення нагляду за додержанням суб'єктами первинного фінансового моніторингу вимог законодавства з питань запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму.

Обсяг та порядок надання такої інформації визначаються спільними нормативно-правовими актами Мінфіну і суб'єктів державного фінансового моніторингу, перелічених у абзаці другому частини третьої статті 5 Закону. Відповідно до вимог цих нормативно-правових актів Держфінмоніторинг надає державним регуляторам інформацію для підвищення ефективності здійснення ними нагляду за додержанням суб'єктами первинного фінансового моніторингу вимог законодавства у сфері фінансового моніторингу [12], а саме:

– статистичні дані щодо фінансових операцій, що підлягають фінансовому моніторингу, які отримані Держфінмоніторингом від суб'єктів первинного фінансового моніторингу;

– статистичні дані щодо помилок, допущених суб'єктами первинного фінансового моніторингу при поданні інформації про фінансові операції, що підлягають фінансовому моніторингу;

– інформацію про стан обліку суб'єктів первинного фінансового моніторингу у Держфінмоніторингу;

– інформацію про виявлені Держфінмоніторингом факти, що можуть свідчити про порушення суб'єктами первинного фінансового моніторингу вимог законодавства;

– інформацію щодо складених Держфінмоніторингом протоколів про адміністративні правопору-

шення, вчинені посадовими особами суб'єктів первинного фінансового моніторингу, та результатів їх розгляду;

– відомості про аналіз методів та фінансових схем легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму.

В той же час механізм зворотного інформування Держфінмоніторингу державними регуляторами чітко не визначений та фактично здійснюється у спосіб, що обирається кожним регулятором на свій вибір. На даний час обмін інформацією здійснюється на підставі угод і протоколів до них. Таким чином, для більш ефективного функціонування національної системи фінансового моніторингу вбачається за доцільне розробити та прийняти відповідні нормативно-правові, якими врегулювати процедуру інформування Держфінмоніторингу іншими суб'єктами державного фінансового моніторингу.

– здійснення в установленому законодавством порядку доступу, у тому числі автоматизованого, до баз даних суб'єктів державного фінансового моніторингу та інших органів державної влади;

Доступ до баз даних здійснюється Держфінмоніторингом за допомогою, утвореної в 2003 році Єдиної державної інформаційної системи у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму [8]. Зазначена система об'єднує окремі інформаційні ресурси: Мінфіну, МВС, Мінекономрозвитку, Нацкомфінпослуг, НКЦПФР, СБУ, Держмитслужби, Державної податкової служби, Державної служби статистики, Державної реєстраційної служби, Фонду державного майна, Державного агентства земельних ресурсів, Адміністрації Держприкордонслужби та Державної фінансової інспекції.

Проте, незважаючи на те, що дана система створена майже 10 років назад, час від часу виникають проблеми з функціонуванням окремих її елементів, в першу чергу це пов'язано зі зміною повноважень органів державної влади, зокрема у частині адміністрування тих чи інших інформаційних ресурсів.

– участь за погодженням з від-

повідними суб'єктами державного фінансового моніторингу у підготовці та/або проведенні перевірок суб'єктів первинного фінансового моніторингу (крім банків) у сфері додержання законодавства з питань запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму.

При цьому, виникає парадоксальна ситуація коли Держфінмоніторинг не має права перевіряти банки, які наразі подають до Держфінмоніторингу 97 % всієї інформації, що надходить від суб'єктів первинного фінансового моніторингу. На нашу думку, необхідно внести зміни в Закон з метою надання права представникам Держфінмоніторингу брати участь у перевірях банків щодо дотримання ними вимог законодавства у сфері фінансового моніторингу.

– інформування суб'єктів державного фінансового моніторингу про порушення суб'єктами первинного фінансового моніторингу вимог Закону.

У рамках виконання цієї функції Держфінмоніторинг надає державним регуляторам інформацію щодо виявлених випадків:

– несвоечасного виявлення та реєстрації суб'єктами первинного фінансового моніторингу фінансових операцій;

– не постановки на облік у Держфінмоніторингу суб'єктів первинного фінансового моніторингу (крім спеціально визначених);

– несвоечасного переходу суб'єктами первинного фінансового моніторингу на електронну форму подання до Держфінмоніторингу інформації про фінансові операції.

Основні повноваження Держфінмоніторингу стосовно суб'єктів первинного фінансового моніторингу такі:

– здійснення нагляду у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму за діяльністю відповідних суб'єктів первинного фінансового моніторингу, зокрема шляхом проведення планових та позапланових перевірок, у тому числі виїзних.

Відповідно до пункту 8 частини першої статті 14 Закону, Держфінмоніторинг здійснює державне ре-

гулювання і нагляд у сфері фінансового моніторингу щодо:

суб'єктів підприємницької діяльності, які надають посередницькі послуги під час здійснення операцій з купівлі-продажу нерухомого майна;

фізичних осіб-підприємців та юридичних осіб, які проводять фінансові операції з товарами (виконують роботи, надають послуги) за готівку, за умови, що сума такої фінансової операції дорівнює чи перевищує 150 тис. грн. або дорівнює чи перевищує суму в іноземній валюті, еквівалентну 150 тис. гривень.

Водночас, враховуючи відсутність законодавчого акту, який би регулював діяльність ріелторів здійснення перевірок даної категорії суб'єктів первинного фінансового моніторингу видається проблематичним;

– надання методологічної, методичної та іншої допомоги суб'єктам первинного фінансового моніторингу у сфері запобігання та протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму.

Основними методами надання Держфінмоніторингом методичної допомоги є проведення освітніх заходів, надання рекомендацій щодо виконання вимог законодавства у сфері фінансового моніторингу, зокрема за телефоном «гарячої лінії». При цьому, слід зазначити, що відповідно до останніх змін до Закону [4], Держфінмоніторинг не має права надавати роз'яснення щодо застосування нормативно-правових актів з питань фінансового моніторингу;

– здійснення регулювання та нагляду з урахуванням політики, процедур та систем контролю, оцінки ризиків у сфері запобігання та протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму з метою визначення відповідності заходів, що здійснюються суб'єктами первинного фінансового моніторингу, та зменшення ризиків під час діяльності таких суб'єктів у цій сфері.

З метою виконання цієї функції Мінфіном був прийнятий відповідний нормативно-правовий акт, яким затверджено Критерії, за

якими оцінюється рівень ризику суб'єкта первинного фінансового моніторингу бути використаним з метою легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму [11]. Зазначені Критерії містять лише три показники: строк здійснення господарської діяльності; наявність фактів порушень законодавства у сфері фінансового моніторингу; рівень поширення на суб'єктів первинного фінансового моніторингу обов'язків, визначених Законом, що на нашу думку, не дає можливості здійснити всебічну оцінку ризику. З урахуванням викладеного пропонується доповнити зазначені Критерії, зокрема такими показниками: тривалість (строк) здійснення суб'єктом первинного фінансового моніторингу своєї діяльності, наявність відокремлених підрозділів, стаж роботи працівника відповідального за проведення фінансового моніторингу;

– вжиття відповідно до законодавства заходів щодо перевірки бездоганної ділової репутації осіб, які здійснюють управління та контроль суб'єктів первинного фінансового моніторингу;

– вжиття відповідно до законодавства заходів для недопущення до управління суб'єктами первинного фінансового моніторингу, прямої чи опосередкованої істотної участі у таких суб'єктах осіб, які мають не погашену або не зняту в установленому законом порядку судимість за корисливі злочини або тероризм;

– вжиття, у випадках, установлених законодавством, заходів для недопущення формування статутних фондів відповідних суб'єктів первинного фінансового моніторингу за рахунок коштів, джерела походження яких неможливо підтвердити;

Зазначені вище три функції на практиці Держфінмоніторингом як і більшістю суб'єктів державного фінансового моніторингу не виконується оскільки відсутні законодавчі механізми для їх реалізації.

– повідомлення суб'єкта первинного фінансового моніторингу після надходження відповідної інформації від правоохоронних органів про факт початку досудового розслідування (або про факт закриття кримінального провадження

в ході досудового розслідування) за повідомленнями такого суб'єкта, а також надання йому інформації про прийняті судами рішення за такими кримінальними провадженнями з одночасним повідомленням відповідного суб'єкта державного фінансового моніторингу.

На практиці інформування Держфінмоніторингом суб'єктів фінансового моніторингу здійснюється у одиничних випадках. Проте принцип зворотного зв'язку, який закладений в основу цієї функції Держфінмоніторингу є досить потужним стимулом для суб'єктів фінансового моніторингу щодо виконання вимог Закону, оскільки надання зворотної інформації наочно ілюструє, що їх зусилля спрямовані на досягнення задекларованої мети;

3. Головними повноваженнями Держфінмоніторингу як підрозділу фінансової розвідки є:

подання до правоохоронних органів, у разі наявності достатніх підстав вважати, що фінансова операція або сукупність пов'язаних між собою фінансових операцій можуть бути пов'язані з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванням тероризму, а також розвідувальних органів України для здійснення оперативно-розшукової діяльності відповідних узагальнених матеріалів та додаткових узагальнених матеріалів.

20 листопада 2012 року набрав чинності новий Кримінальний процесуальний кодекс України [2]. Згідно зі статтею 216 «Підслідність» цього кодексу досудове розслідування злочинів, передбачених статтею 209 «Легалізація (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом» Кримінального кодексу України, здійснюється виключно слідчими органів, що здійснюють контроль за додержанням податкового законодавства. При цьому, слідчі інших правоохоронних органів не мають повноваження розслідувати злочини передбачені статтею 209 Кримінального кодексу України. Водночас, враховуючи той факт, що до цього часу розслідування злочинів пов'язаних із легалізацією коштів проводилося тим правоохоронним органом, який розслідував предикатний злочин (той, що передував легалізації), ді-

юча норма, на нашу думку, може створити проблеми під час розслідування злочинів пов'язаних із відмиванням коштів;

– проведення аналізу методів та фінансових схем легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму.

З метою виконання цієї функції Держфінмоніторингом на постійній основі проводяться типологічні дослідження (типології) методів та фінансових схем легалізації коштів, результати яких розміщуються на веб-сайті Держфінмоніторингу. При цьому, типології Держфінмоніторингу носять для суб'єктів первинного фінансового моніторингу лише методичний характер. А типології міжнародних організацій, що здійснюють діяльність у сфері фінансового моніторингу є підставою для виявлення підозрілих фінансових операцій (частина третьої статті 16 Закону). Таким чином, пропонується доповнити Закон нормами щодо необхідності виявлення підозрілих фінансових операцій на основі типологій Держфінмоніторингу, що на нашу думку, значно підвищить ефективність протидії відмиванню коштів.

Висновки. Отже, враховуючи безспірну необхідність подальшого розвитку національної системи фінансового моніторингу, для удосконалення її ефективності необхідно дати відповіді на ряд питань, які окреслено вище. Відповіді на ці питання нададуть можливість забезпечити поступальний рух нашої держави у напрямку виконання зобов'язань стосовно забезпечення фінансової системи від коштів злочинного походження.

Список використаної літератури:

1. International Standards on Combating Money Laundering and the Financing of Terrorism & Proliferation - the FATF Recommendations [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.fatf-gafi.org/topics/fatfrecommendations>.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України : Верховна Рада Укра-

їни від 13.04.2012 р. № 4651-VI // Офіційний вісник України. – 2012. – № 37 (25.05.2012). – Ст. 1370.

3. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом : Закон України від 28.11.2002 р. № 249-IV // Офіційний вісник України. – 2002. – № 50 (27.12.2002). – Ст. 2248.

4. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо діяльності Міністерства фінансів України, Міністерства економічного розвитку і торгівлі України, інших центральних органів виконавчої влади, діяльність яких спрямовується та координується через відповідних міністрів : Закон України від 16.10.2012 р. № 5463-VI // Голос України. – 2012. – № 229 (01.12.2012).

5. Про Положення про Державну службу фінансового моніторингу України : Указ Президента України від 13.04.2011 р. № 466/2011 // Офіційний вісник України. – 2011. – № 29 (26.04.2011). – Ст. 1272.

6. Про утворення Державного департаменту фінансового моніторингу : Постанова Кабінету Міністрів України від 10.01.2002 р. № 35 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 3 (01.02.2002). – Ст. 87.

7. Про порядок участі центральних органів виконавчої влади у діяльності міжнародних організацій, членом яких є Україна : Постанова Кабінету Міністрів України від 13.09.2002 р. № 1371 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 38 (04.10.2002). – Ст. 1776.

8. Про Єдину державну інформаційну систему у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму : Постанова Кабінету Міністрів України від 10.12.2003 р. № 1896 // Офіційний вісник України. – 2003. – № 51. – Ст. 146.

9. Про утворення Ради з питань дослідження методів та тенденцій у відмиванні доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванні тероризму : Постанова Кабінету Міністрів України від 06.01.2010 р. № 25 // Офіційний вісник України. – 2010. – № 2 (25.01.2010), – Ст. 61.

10. Про затвердження Порядку взаємодії Міністерства фінансів України з центральними органами виконавчої влади, діяльність яких спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів України : Наказ Міністерства фінансів Укра-

їни від 29.12.2011 р. № 1789 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 9 (10.02.2012). – Ст. 342.

11. Про затвердження Критеріїв, за якими оцінюється рівень ризику суб'єкта первинного фінансового моніторингу бути використаним з метою легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансування тероризму : Наказ Міністерства фінансів України від 05.03.2012 р. № 325 / Офіційний вісник України. – 2012. – № 24 (06.04.2012). – Ст. 928.

12. Про затвердження Порядку надання Державною службою фінансового моніторингу України Національному банку України інформації для підвищення ефективності здійснення нагляду за додержанням банками вимог законодавства з питань запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму : Наказ Міністерства фінансів України від 17.01.2012 р. № 22 / Постанова Правління Національного банку України № 7 // Офіційний вісник України. – 2012. – № 12 (20.02.2012). – Ст. 457.